

Pacific Herald.

Vol. 23

Tacoma og Portland, Wash., 119 So. 14 St., 5. December, 1913.

No. 49

Reisebrev fra Kina.

(Af Missionær N. Astenp Larsen.)

Om Turen over Atlanterhavet er der ikke meget at sige undtagen det, at den neppe kunde være mere behagelig. I blandt Solisindveit forlod vi New York, og blandt Solisindveit uden Wind havde vi næsten hele Tiden. Et par Dage var det nok lidt slægt. Men først da vi kom ind under den irske Sky regnede det. Folk som havde gjort Turen frem og tilbage mangfoldige Gange, sagde, at de ikke kunde mindes nogen Gang at have haft deiligere Veir. Alligevel blev vi lidt forfækket, og kunde joledes ikke sige omvendt i Liverpool før ud paa Formiddagen Lørdag den 30te August.

Det var vort Lufte inden Søndag at komme til Oxford, hvor min Bror Jakob studerer. Mellem Liverpool og Oxford kunde vi derfor ikke staa paa andre Steder end Chester. Der fik vi dog Afskedning til at tilbringe nogle saa Timer.

Chester er en af Englands gamle Byer. Den har mange ældgamle Huse. Store Dele af den aarhundredgamle Bymur staar fremdeles, og er i god Forfatning. Si maatte naturligvis som andre Turister tage os en Spadseretur paa Muren. Men forenemt af Chester's Søverdighed er den prægtige Domkirke som i sin oprindelige Form er meget gammel. Den har gjentagende været ødelagt og restaureret, og man holder ogsaa nu paa med Restaurationsarbejde. Den ældste Del af Kirken er bygget i normannisk Stil med runde Buer og massive Søjler, de nyere Dele i gotisk Stil med spidse Buer og meget slankere Søjler. Men det merkkelig er dog, at trods denne Forfælsketthed i Stil, dannet de forskjellige Dele et harmonisk hele. Det samme kan i det hele taget siges om de andre engelske Katedraller, som vi fik Afskedning til at se.

I Oxford blev vi mødt paa Stationen af min Bror Jakob, der som „Rhodes Scholar“ fra Iowa har op-

holdt sig to Aar ved det berømte berømte Universitet. Dagen efter vor Ankomst var Søndag, og selvfølgelig ønsket vi at gaa til Kirke. Da der ikke var nogen Kirke af vor egen Beskaffelse der, gik vi til Domkirken. Denne der ikke er meget stor nu, har engang været meget større. Den udgjør i Virkeligheden endel af det saakaldte Christ College, der blev grundlagt af den berømte Cardinal Wolsey, og det siges at Kardinalen lod endel af Kirken ødelagt (Kirken var ogsaa bygget før Christ College) nedrive for at skaffe Rum for det nye College. Der var en stor Forsamling i Kirken og med Andagt syntes alle at følge med. Det var vakkert Musik vi fik høre. Men mest glædet det os at vi fik høre en Prædiken der ikke gik paa Kirken med den moderne Bantus. Prædikanten handlede ved Jesu Selvsbetegnelse „Menneskesønnen“, og påviste, at Jesus ved at give sig selv dette Navn vistnok har sat sig selv i Klasse med Menneskene som den der selv er fuldt ud Menneske. Men han påviste ogsaa, at der laa meget mere i denne Betegnelse, og at Jesus ved at bruge den har vist sig selv ud fra alle andre Mennesker som den der staar i en Klasse for sig selv og er ikke blot Menneske, men ogsaa Gud. Endelig påviste han, at kun som den der er både Gud og Menneske kunde han være den Frelser vi trængte. Si søttes vi havde Grund til at glæde os over et saadant Bidnesbyrd.

At vi fandt Oxford en overmaade interessant By er det vel neppe nødvendigt at sige. Det var med underlige Følelser vi gik ind og ud af de forskjellige „colleges“, alle af dem flere hundrede Aar gamle, og tænkte paa at her havde mange ikke blot af Englands, men af Verdens mest berømte Mænd gaaet paa Skole. Men det og meget fik vi se i de to Dage vi opholdt os i Oxford. Men lidt harmeligt var det, og latatreligt ogsaa syntes det os, at man af Frygt for de navnløse (eller kan man kalde dem noget andet?) Avindfolk som man kalder „Suffragens“ forhindrer Folk Afgang til mange af de mest

interessante Ting. Og selv der hvor vi fik Lov til at komme ind, holdt Portnerne skarpt Pæ med Mrs. Larsen af Frygt for at hun muligens kunde være en „Suffragette“ der gjemte hos sig en Saks for at klippe Stykker de kostbare „tapestries“, eller en „hatchet“ for at hugge Stykker det prægtige Træfæstearbejde.

Seks Dage af vor Tid i England havde vi bestemt os til at vie London, Naar man tænker paa hvad der er at se i denne Verdensby, er det let forstaeligt at man i seks Dage kun kan gaae en liden Begyndelse. Men vi benyttet nærløst hvert Minut af disse Dage. I de Dele af London hvor Færdselen er størst, har man ikke Sporvogne men „omnibuses“. Indtil i den senere Tid blev disse trukket af Hester, men nu benytter man udelukkende Automobile. Det bedste Indtryk af Londons Gader og Minder der saar man ved at klatre op til et Sæde paa Taget af en „bus“. Derfra kan man se frit omkring sig til alle Kanter. Hvor vi kunde, benyttet vi dette Befordringsmiddel. Og ved Hjælp af „busses“, de underjordiske Baner og „Kjørtneres Hester“ kom vi omkring og fik se det britiske Museum, Kensington Museum, Nationalgalleriet, „Tate Gallery of English Art“, „The Wallace Collection“ (ogsaa en Kunstsamling), „The Tower“, „St. Pauls Cathedral“, Parlamentsbygningen, Westminster Abbey, Westminster Cathedral, Buckingham Palace, Gyde Port o. s. v.

En af vore seks Dage i London var en Søndag. Om Formiddagen gik vi til „The Church of St. Pancras“, tilhørende den engelske Statskirke. Si gik did fordi den laa nærmest til vort Værelse. Og her fandt vi en velsøgt Kirke. Og det var tydeligt, at det ikke var moderne Sensationsprædikener eller andre pirrende Ting som drog Folk did. Prædikanten talte om at „holde fast ved den Tro som engang er overleveret de hellige og gjorde gjældende, at det var den gamle Tro, det gamle kristne Evangelium, ogsaa vor Tid trængte fremfor alt andet og forma-

net derfor sine Tilhørere til ikke at klippe denne Tro, selv om det kostet deres Blod at holde fast ved den.

Søndag Aften søgte vi hen til den lille Kirke som vore tyske lutheriske Brødre af Missionsnoden har i London. Der var ingen Formiddagsgudstjeneste der. Det er den Kirke til hvilken min Bror nærmest Søgnen og hvor han søger hen naar han er i London en Søndag. Der fik vi en hjertelig Modtagelse både i Kirken og i Presteboligen og sølte os især som blandt gamle Venner. Desværre var Presten, Past. Anippenberg, ikke hjemme, men en Embedsbrøder fra Tottenham holdt en meget god Prædiken. Den lille Kirke var vel fyldt, og det var opløftende at saa tage Del og igjen være med og synges vore gode lutheriske Salmer. Det var ikke mindre opløftende at deltage i Gudstjenesten i denne lille, nænselige lutheriske Kirke fordi vi om Formiddagen og den foregående Søndag havde besøgt to store prægtige anglikanske Kirker. — Tværtimod.

Fra England var det Bestemmelsen at vi skulde rejse til Norge. Vi havde valgt Routen fra Newcastle til Bergen. Dette gav os Afskedning til at besøge York og Durham paa Veien. Begge disse Byer har prægtige gamle Domkirker og den sidste tillige en gammel Borg, der dog har undergaaet adskillige Forandringer da den nu er omdannet til en Højskole for Gutter. York er en af Englands ældste Byer og de gamle, fregede, trange Gader med sine Aarhundredgamle Huse var interessante, det er sikkert. Men den prægtige Domkirke der i Stærrelse og Skønhed er en af de vigtigste i Landet, og som hvad Glasmalerierne Mangde og Pragt angaar staar over alle de øvrige, — var det som især bevæget os til at tilbringe en halv Dag her. Vignende Interesser bragte os til at staa i Durham. Det kunde have sin Interesse at fortælle lidt mere om disse Steder, men jeg saar lade være, da dette Brev allerede er blit saa langt og Enden paa det endnu ikke er nær.

Reisebrev.

(E. S. Ohno Maru).

Den 1de Oktober 1913.

Javellem Honolulu og Yokohama havde vi et Par Dage nok saa sterkt Madind, saa vi blev lidt forfulket. Men Toesdag og Fredag gik det igjen med fuld fart. Vi ankom til Yokohama omkring Kl. 9. Paa Toesdag i aften japansk Veir, nemlig Øregn.

De Indfødte kom ud til Baaden i de mest vidunderlige Regnkaaber jeg nogengang har seet. Disse Regnkaaber var lavet af Salamittraa og de som bar dem saa ud som levende Salamittraa. Miss Lemmel og jeg gik ikke land, forend paa Eftermiddagen, men saa kunde vi ikke holde os længere. En „Niriksha“ Tur maatte vi have for første Gang. Ud og ind de smale trægede Gader bar det, forbi Butikker, hvor Varerne var udstillede i Gaden. Densene var saa lave, at jeg næsten kunde se over dem fra mit Sæde i „Nirikshaen“.

Der syntes at være Børn i Tusindvis paa Gaden.

Søndag Morgen gik vi til den ældste Kirke i Japan og hørte en japansk Prædiken. Herfra har siden begyndte Mr. Ballagh af „The Dutch Reformed Church“ denne Mission. I dag er den en stor Menighed som har indført Preik, rummelig, pent udstyret Kirke.

Vi fik ikke paa Fødsel Ballagh, som var tilstede. Om Eftermiddagen reiste vi til hovedstaden Tokio. Denne By er ikke ulig de andre japanske Byer, vi har seet. Alt er i mindre Skala end i det Land. Høst, Gule, Gader, Hæder, Bøgne, ja, selve Toget ser ud som Duffetoi. Mandag Morgen Kl. 10 afgik Baaten. Nu skulde jeg nok blive sjof, blev det sagt mig. Men Døvet var saa stille og roligt, at alt gik godt. Tirsdag Morgen kom vi til Kobe. Land maatte vi for at tittle ind i de pudfuge smaa Butikker, hvor man kan købe de udeligste Proderier, Silke og Porcelæn. Vi kunde ikke holde os, vi maatte ogsaa købe lidt. Om Eftermiddagen gik Mr. Beer Strømme med os paa en „Niriksha“ Tur til en Kos lige udenfor Kobe.

Paa Veien derop blev vi standset af et Vagtskud. Det var en lang Kæffe af Prester, Tempelgutter, Bønder og andre. Alle sammen havde de Gader bestaaende af Zuffertoi, Røger, Grøntager m. m. Helt Sørgeløst var Kl. 12 i Syd. Endelig var den sidste „Niriksha“ kommen forbi, saa at vi kunde fortsætte. Paa Veien ned igjen besøgte vi en „Satsuna“ Fabrik og en „Dama“ Fabrik.

Satsuna er Porcelænsfabrik, hvor man er malet smaa Figurer i alle mulige Farver. For hver Farve som bruges maa Kunstneren ophebes i en Oven eller brænder. En Del af de vakreste Sæger og Fajer brænder op til 20 Grader. At male de smaa Figurer er meget anstrengende for Øinene. Det er saaledes slet ikke underligt, at Satsuna Kunstnerne er kostbare. Damafabriken bruges meget til Smykker. Det er Staal indlagt med Guld. Dette Arbejde er ogsaa meget anstrengende for Øinene, da en stor Del af det maa udføres under Forstørrelsesglas. De færdige The paa disse Fabrikkerne, Kopperne holdt omkring en Spiseke fuld.

Paa Tilbageveien fik vi en af de koldeste Buddha Statter, som findes overalt i Japan. Kl. 12 den 1ste var vi langt nær den stærke rogede den holdt over de nærliggende Gule.

Ped Midnatstid forlod vi Kobe. Helt Onsdagen dampede vi henover det Japanske Hav, med det mange Ser, alle sammen grønne og vel dykkede. Helt denne Rejse er overmaade interessant. Vi syntes det var slemt at vi ikke fik Tid at tage Billeder her. At bruge Kodak er nemlig paa det strengeste forbudt paa Grund af Forsikringsreguleringerne, som findes efter Kisten. Torsdag Morgen kom vi til Nagasaki, hvor vi maatte sige farvel til „Manchuria“ og de mange Bønder ombord. I Nagasaki blev vi nødt til at vente til næste Dag for „Ohno Maru“, som skulde føre os derfra og til Shanghai. Vi maatte tage ind paa et japansk Hotel, og der fælte vi os for første Gang rigtig langt hjemmefra og glad var vi, at vi havde Mr. Strømme med os.

Saa snart Baaden kom Fredag gik vi ombord for en mulig at komme bort fra den japanske Luft og Smag. Men den følger med os. De japanske Baade er nemlig ikke paa langt nær saa rene som de amerikanske. Om morgentid kom vi til Shanghai. Hvad der venter os der har vi ingen Anelse om. Vi haaber at alt er stille og fredeligt, saa vi kan komme ind til Ranking og paa Skolen uden videre Vanskeligheder.

Venlig Hilsen

Oliver I. Christensen.

Tak for det interessante Brev. Skriv igjen.

Med.

Noget om Omvendelsen.

(Sætter, der ligger til Grund for Samtalen ved Kl. 1 i Fortland 24. og 25. Nov.)

L. Ethvert Menneske, der efter Søndedagets fødes paa naturlig Ma-

de, mangler aldeles Guds Billede, er fuldkommen dødt til alt aandelig godt og er en Guds Fiende saalænge indtil han ser Kristi Skyld ved den Helligaands Raadevirkning fødes paa. Enhver Være, der i nogenform helst forstaaer tillægger den endnu Uigensødte nogen Lyd, nogen Forstand, Vilje eller Evne til at borttage Modstanden mod Guds Råd eller til paa nogen Maade at berede sig for at modtage Raaden, strider imod Guds Ord og er skadelig for sand Tro.

2. Gud, som vil, at alle Mennesker skal blive salige, har af idel Barmhertighed givet os Forlignelsens Tjeneste til Forvaltning og Raadens Midler, hvorved den Helligaand, naar og hvor han vil, løfter og drager Mennesket ikke ved Tvang, men ved sin Raades Magt til at vende sig om fra Synden, komme til Kristus og saa Søndedagets, Retfærdighed, Liv og Salighed ved Troen uden Lovens Gjæringer. Saa snart Mennesket begynder at give Guds Raadefald sit Bifald, da er et nyt Sind og Døtte virker og slæbt uden nogen Redvirken fra Menneskets Side.

3. Guds Ord viser os klart, at der hos den Uigensødte ikke findes nogen Selskabsbetænkelse for aandelig gode Ting, heller ikke noget Valgts Standpunkt eller nogen Helligaandsstand, hvori den ligesaa kan, det er, fornaar, at omvende sig som at at lade det være, eller ved den tilbuds Raades Kraft kan, det er, fornaar at modtage Røddet ligesaa som at lade det være, eller i sin naturlige Tilstand føler sit Kjusar ligesaa som Raadens Forfælske.

4. Naar Mennesket bestemmer sig til at modtage Guds Råd og vælger Røddet i Kristi Fortjeneste, da er alt dette virket af Gud alene, uden at den Uigensødtes Forhold har foranlediget, bestemt eller bevæget Gud til at omvende ham. Menneskets Forhold er nemlig før Gensødsen bare ondt i aandelige Ting. Og skulde Gud handle med den Uigensødte efter hans Forhold og ikke efter sin Barmhertighed i Kristus, da stede ingen Gensødselse eller Frelse. Naar det med Rette kan siges om et Menneske, at det kan, det er, ved den Helligaands Virkning er istand til at modtage Raaden, da er Omvendelsen indtraadt og Troen begyndt.

Noget om Udvalget.

1. At Guds Ord være om Udvalget (Mat. 22. 1-14. Eses. 1. 1 Peter. 1. 1. 2 Thes. 2. 13. 2 Tim. 1. 9.) ser vi, at til denne hører en Kæffe guddommelige Handlinger,

som ikke maa adskilles, men holdes sammen og tænkes som Udvalget af en eneste Beslutning, der i Skriften betegnes med forskjellige Udtryk, alt efter som Herren vil fremhæve den ene eller den anden Handling, som er indbefattet i hans Udvalgsbestand.

2. Da Gud i sit Ord har aabenbaret os mange og herlige Ting om dette sit evige Raad, og tydelig lært, at hans Forsæt og Beslutning er det guddommelige Ophav og den evige Råde til, at han i Tiden før Kristi Skyld velsigner sine Børn med al aandelig Velsignelse i det himmelske, indbefattende alt fra Rådets til Indførelsen i Himmelen, saaledes at Tro, Helliggjørelse, Bestandighed og Herliggjørelse er en Frugt og Følge af denne Beslutning, saa kan man ikke uden alvorlig Skade være, at Troen er Forsætning for Udvalget og at den kan er Beslutningen om, at herliggjøre dem, som bliver bestandige i Troen til Enden. Derved tager man nemlig noget bort fra Guds Ord der lærer os, at Herliggjørelsen kun er det sidste Led i en herlig Råde forordnet og bestemt af Gud selv før Verdens Grundvold blev lagt til hans Børns Frelse gennem Raadets Ord.

3. Kristi Forsørgjærning regnes ikke med som en Del af Udvalgsbestandingen, men er den evige Grund og Koring for Udvalget og maa som saadan altid tages med naar man med Frugt vil tale om denne trofælske Være.

At lære, at Kristi Forsørgjærning er en Del af Udvalget er farligt og forvirrende, idet man da maa tænke, at kun de Udvalgte er gjenløste. Farligt er det ogsaa at sige, at Gud i Udvalgets Raad bestemt haade hvem han vilde gjøre salig og hvem han ikke vilde gjøre salig, fordi Skriften intetsteds lærer et Udvalgsraad til Fordømmelse af nogen. Alt saadant maa forkastes som udfælske.

4. At nogen er udvalgt, d. e. virkelig frelset, har sin Grund alene i Guds Barmhertighed og Kristi Fortjeneste og slet ikke i eller af den Udvalgtes Forhold, da han før Gensødselsen er i samme Skyld som de andre. Overfor disse har han intet at rose sig af, men i Troen tilbøder og beundrer han sin Frelser, som ved sin Raades Virkning af Raade har reddet ham som en Brand udaf Ilden og vil holde ham i sin Haand, indtil han føres ind i det himmelske Rige.

5. En oplyst Kristen vogter sig for at luge efter en fælles Forklaringgrund til at en frelset fremfor en anden, fordi han ser først at Guds Ord ikke giver os nogen saadan Forklaring; andet, fordi Erfaringen viser, at man da falder i den farlige Sæd,

enten med grove Kalvinister at tillægge Guds Beslutning Skolden for de manges Fortabelse eller med Kryptokalvinister, Sonerg Iser og lignende Forisvære at tilskrive den Aigensædte et saadant Forhold, at Gud derfor udvælger ham fremfor de andre. Den ene saavel som den anden af disse Paastaande strider mod Guds Ord og fordærver Læren om en arm Sunders Rettferdigjøreelse af Guds Naade alene ved Troen paa Jesus Kristus.

Vorna Leigh.

Gaar duiland paa Kysten af Cornwall — forsøf det ikke med en skarp Nordvest — da vil du høre Fiskerne fortælle om deres kjære Vorna Leigh.

Det var en stormfuld Aften. Vinden for sukende og stønnende henover det oprørte Hav. Det hulte og larmet fra de utallige Klofter og Rifter i Klipperne, og Bølgerne drog i vildeste Stormløp mod Kysten som en endeløs Række velordnede Soldater. De forreste sloges tilbage og bragte Fortyrrelse i Rækkerne; nægtige Bondmænd taarnet sig op ad den ubevægelige Klippe og dannede fantastiske Skgger, hver Gang Waanen tittet gennem en Reone i sin Skloape.

Den lille Fiskerbefolkning var samlet paa Stranden, og alles Bine var rettet utover Havet, „hvorfra en rød Raket nu og da sendte sin indtrængende Bøn om Hjælp. Ding — dang! ringte Kløften og forsøkte at overdøve Larmen fra Havet for at falde Wandskøbet sammen til Redningsboaten. „Jeg ser Skibet, der staar det paa Spiserisjæret.“ skref En ivrig ut av Flokken, idet Waanen et Dieblik viste hele sit matte, gnavne Ansigt. „Gud naade de Staller,“ sa en gammel, krumbojet Fisker, „Spiseren“ vil gaa dvers gennem hendes Bund som gennem et Røttiskal, og ikke en af dem vil se Land mere.“ Men hvor er Redningsboaten? Er den ikke klar? — Jo alt er klart, Boaten staar i Stranden med hver Mand paa sin Plads; rolig og besluttet staar de der, vel bevisst at de maasse aldrig skal gjenne Dustru og Børn. Sin Kapteinen mangler. Der spørres utaalmodig efter ham, — han som altid var først paa sin Post og sidst til at forlate sin Baat.

Bludselig kommer en solbrandt barbenet Gut styrkende ned til Stranden og roper: „Har er søl, Doktoren siger det er Lammelse, og at han maasse aldrig kommer til at gaa mere.“

Fordvirring og Skræk jes i hvert Ansigt.

Det var nu en liden Fiskerplads,

som i bedste Tilfælde knapt var istand til at bemande Redningsboaten, og nu var to Mand paa Havet for at bjerge deres Gut og Kapteinen søl.

Et Rop om Frivillige lyd utover Foranklingen: „Frivillige til Redningsboaten! Folk i Bære paa Havet!“

„Gud skal vide,“ sa en gammel Fisker, „for et Snes Aar siden skulde mine Dren ikke forjæves ha hørt dette Rop, men nu, disse Hænder kan hverken styre Rorer eller Rorpinder. Jeg vilde gi Resten af mit Liv for endnu en Stund at være ung og stærk — bare denne Nat!“

Endnu engang skjnt en Raket sig høit op i Luften. Et sidste fortvilet Skrif om Hjælp fra dem der ventet Døden paa Klippen derute, og endnu et Rop om Frivillige til Redningsboaten.

Denne Gang kom Dieblikkelig Svar. En Skikkelse skad i Ojesslar og Sydvest sprang i Boaten og grep Rorpinden. „La gaa, Foll, lætt av!“ lyd en klar Kommandoføttenne. Dren blev adlydt, mange villige Hænder skjøt Boaten ut, og snart var den skjult af taornhoie Sjøer.

Vestertelken blandt Kvinderne og de gamle var stor, da Spørgsmaalet: Hvent var det? gi rundt uten Svar: „Jeg syntes, jeg skulde kjende ham.“ sa En, „han en Gut, men hvem?“

Bludselig blev Spørgsmaalet overdøvet af et andet: „Hvor er Vorna? — hvor er Vorna Leigh?“ — „Sun stod nylig der ved Klippen med en liden Pige, hun kan ikke være langt borte,“ svarede en hoi, krostlig Fisker-tone.

„Der er Barnet,“ ropte den Gamle som spurgte efter Vorna, — „og nu ved jeg, — jo det var hende, — Vorna er i Redningsboaten!“

„Det var hende som gav mig Barnet, og det var hendes lette Haand, som tog Sydvesten af mit Hode. Jeg ante ikke hvorfor, for jeg nu ser hun er borte.“

Der var Tødsstillehed, mens den Gamle talte. Deres Hudling, deres Stoltthed — deres Vorna vove Livet paa den fraadende Sjø!

For 4 Maaneder siden var hun kommen til den lille Fiskerplads sammen med sin Mor. Det var efter Lægens Naad den sidste Mulighed for at overvinde en fremiskreden Begiftning. Hun levet i det frie nede ved Stranden og paa Havet, til hun nu kunde seile og styre som den bedste, kunde tumle med Rorer og Rorpinder som den der var født til dette Arbejde. Hun var fortrolig med Ebbe og Flod og kjendte Strøm og Skjær i Wiles Omkreds. Kjendte alle og var kjendt af alle. Vorna var

deres gode Engel. Kvinderne pyntet sine Hjem af Frygt for at Vorna skulde komme og se en eller anden Uorden. Og Fiskernes Eder og raa Tale forstummet, saa snart Vorna viste sig. Et venlig Ord og et Smil hadde hun til alle.

Midt i Fordvirringen kom en hoi, sørgeladit Kvinde ned til Stranden. „Hvor er Vorna?“ spurgte hun.

Der kom intet Svar, og hun gi nærmere i den Tro at Spørgsmaalet var overhørt. „Hvor er min Datter? Det er ikke Veit for hende at være ute i dette.“

Stadig intet Svar. Ingen vilde være den første til at si Enken hoor hendes Datter var. Først efter gjentagne Spørgsmaal maatte de fortælle hende hvad de vidste, at Vorna var frivillig i Redningsboaten for at frelse de Skibbrudne.

Men Redningsboaten pløiet sin Vej gennem Slum og Svovst. Først var Besætningen utrug ved Lanken paa at finde sit Liv i Hænderne paa en fremmed, maasse en usandig og upaalidelig Styrmand. Men lidt efter hvert som de saa at Kursen var godt beregnet og vel holdt, fik de mere Tillid og roddede med al Kraft, men stadig grundende paa hvem deres uskendte Føter var.

Efter en Times haardt Arbejde var de ved Præklet, — en stor Damploftjagt. Og Redningsarbejdet begyndte. En for en maatte Besætningen kroe ud paa Bongsprødet og springe i Sjøen for at bli halet ombord i Redningsboaten ved Hjælp af en Pine.

Fjorten Mand var bragt i Sikkerhed, og sin Kapteinen, den unge Gier af Jagten, var tilbage, da den opmærksomme Stormand paa Redningsboaten opdagede en voldsom Brændsjs, der styrte lige paa den.

„Mar ved Rorerne! la gaa Jangeline og Redningsline! fuld Fart!“

Red i Lø! sig Redningsboaten og slap fri for den truende Bære. Men da de igjen skulde se efter Brøget, var det forsvundet.

En skarpsant Matros fik imidlertid Die paa Kapteinen, som krompet toppert mod den oprørte Sjø. Snart var ogsaa han ombord, og et svagt Bravuraab høretes fra Redningsboatens Besætning.

Men de reddede var tante, Døden hadde været dem for nær. De syntes endnu at mærke dens kolde Haand.

Kursen blev sat mod Stranden, Waanen kom frem. Men nu brøt Stormen løs med fornyet Styrke. Den rev Sydvesten af Styrmanden, — og i det svage Waanelys laaet et ungt Pigeansigt med lyse Krøller, der tumlet frit for Vinden. Dyt

forbanselse blandet med Stoltthed fulgte Besætningen, da de i sin Fører kjendte sin Vorna. Men Stoltheden og hurtig for Skræk, da de saa det hvide Blit i hendes smukke Ansigt. Den reddede Besætning stiret som betagne, som om en god Mand var kommet for at føre dem gennem Natatens Rødsler.

Men Vaaden brød gennem Sjø og Praat, og snart laa den sikkert paa Stranden, hvor mange villige Hænder hjalp saavel Redningsmandens som de reddede Iland.

Men Vorna sad endnu paa Tøften agter med det samme søgende Blit og med den hoiere Haand fast knyttet om Rorpinden.

Hendes Mor styrte hen imod hende, og et Smil oplæret hendes Ansigt.

„Ja Mor nu kommer jeg, jeg har gjort min Pligt!“ Men just som hun uttalte Ordene, styrte en Strøm af Blod ud gennem hendes dalsaaene Mund, og hun saak død om i sin Mors Arme.

Mange Aar er gaaet siden den Nat, men endnu gaar rundt blandt hin Fiskerbefolkning en enlig Kvinde som altid er rede med Naad og Daad og saaledes forsøger at fuldføre den Gjerning, som hendes kjære Vorna hadde begyndt.

Og ingen Sommer gaar tilende uden at en maak Jagt, som bærer Navnet „Vorna Leigh,“ jes krydse i Farvandet. Paa Marsdagen for hin Tjuehveioangre Storm gaar en enselig Mand Iland og opover Stranden til Bongebæcks Kirkegaard. Han lægger sine Blomster paa en Grav med en liden Marmorsten, og med blottet Hode læser han atter og atter de enske Ord paa Stenen:

„Vorna Leigh,

For andre hun ofret alt,

Hun sparte end ikke sit eget Liv.“

Dr. Redaktør,

Dette vakre Stykke fra „Kvinden og Djævelen“ fandt jeg i „Aud og Silken“ i Norge i Sommer, og det er saa vakkert, at De bør opta det i „Pacific Herald.“

Uvillkaarlig mindes en om to Tanker fra Guds Ord. Den ene er, at der staar, at „ingen har større Kjærlighed end den, at en gi sit Liv for sine Venner.“ I Rød Kir alle Menneker vore Venner. Den anden Tanke er, at Jesus Kristus gav sit Liv for Sjænder. „Der vi endnu var Sjænder“ siger Skriften.—B. C. V.

Pacific Herald

Aristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

Redaktør: Pastor O. J. Ordal.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.
Phone Main 4270.

Alt vedrørende Redaktionen af Pacific Herald må henvendes til Pastor O. J. Ordal.

Bladet koster

For Karet \$.75
For Karet til Canada 1.00
For Karet til Norge 1.00

Adresse: Parland, Washington.

Betaling for Bladet bedes sendt til "Pacific Herald," Parland, Wash.

Ryheder til Herald må sendes (aa tidlig i Ugen at de rækker hertil senest Tirsdag. Ryheder som kommer senere kan ikke komme i Bladet den Uge.

Dersom Abonnenterne ikke faar Bladet regelmæssig og dersom ikke Datoen paa Adresselappen er korrekt bedes de underrette os, saa at vi kan rette derpaa.

Abonnater må vente to Uger paa—

- Adressforandring.
- Retting paa den "røde Pap" og Begjæring om at skaffe Bladet.
- Egtskabet tager det to Uger længere en og Abonnent kan faa Bladet.
- Naar Adressforandring forlanges, bedes at opgives ogsaa den gamle Adresse.

For at undgaa Misforstaaelse og Brydelse bedes Abonnenterne venligt om at indsende sin Kontingent i Forskud.

Madame Kerrs Koncert til Indtægt for Børnehjemmet i Parland traf juddt Hus. Det var en i alle Henseender udmærket musikalsk Nydelse. Madame Kerr fortjener stor Tak for det ædle Arbejde, der har saa stor Frugt. Den Sann, som tjentes skal berettes om senere.

Vi følgende opgive sin Adresse, saa vi kan tvittere for Pengene.

1. S. Fladmark.
2. G. S. Rensvold.

Glem ikke at opgive baade den gamle og nye Adresse, naar Forandring ønskes.

Send alle Pengene til "Pacific Herald," Parland, Wash.

Mark.

Eufelte af vore Abonnenter har fra Tid til anden maattet tilskrive os i Anledning, at eufelte Nummere bliver borte.

Det kan jo let hændes, at et Nummer kommer bort i Posten eller paa anden Maade forsvinder. Vi vil gjerne erstatte de bortkomne Nummere.

Det hændes jo ogsaa undertiden, at Postbudet kan komme til at lægge Bladet i en anden Rands Postkasse. Det har hændt flere Gange før og vi faar ofte Blade, som tilhører andre. Postbudet ser mit Navn paa et lignende Blad og saa tager han fejl og sender mig baade mit og en andens. Nu lægger vi altid Bånd paa at faa det rettet. Men andre kan træffe som saa, et Blad er saa lidet værd. Og saa forsvinner man at sende Bladet til rette Bedkommende.

"Pacific Herald" som Julegave.

Allerede har "Pacific Herald"s Læsere begyndt at sende en Korgang af "Herald" som Julegave. Vi modtog et pent Brev fra Mrs. Ole Westby, Clayton, Wash., som siger, at hun for den \$1.00 som var indlagt vilde sende "Pacific Herald" et Karet til sin Søster i Norge. Over Uge i det kommende Karet vil hendes Søster paa denne Maade mindes sin Kære omfattede Søster i Amerika.

Kjære Læsere! Send "Herald" til Slægt og Venner som Julegave eller Ryttoarogave eller Gødselsdagsgave. Rejsebrevene fra vore Missionærer er værd mere end Abonnementsprisen. Herved tvitteres for \$5.00 fra Mrs. Ole C. Westby, Clayton, Wash., til Børnehjemmet i Teller.

Julebrev.

Kjære Læsere, nu er det snart paa Tide at sende Julebrevet til Far og Mor. Det er det samme, enten de bor i Norge eller i Amerika, hvis du ikke kan besøge dem og paa den Maade selv hilse paa dem og glæde dem, saa bør du skrive. Skriv straks. Glem det for al Ting ikke. Skriv et godt, langt Brev. Ja, hvis du ikke kan skrive et langt Brev saa skriv dog. Glad Far og Mor paa denne Maade. Glem ikke dine Søskende og Slægtninge. Der er ogsaa trofaste Venner, som ikke at høre fra dig. Skriv endelig et Julebrev.

Kan du sende en Julegave, saa gjør det. Men ialfald bør du skrive. Det kan være sidste Gang, du har Anledning til at gøre det.

Skriv hjem!

Pastor A. Bredejen død.

Pastor Adolf Bredejen døde i Manitowoc, Wis., Mandag Morgen den 17de November. Han har lidt af Kraft i Tungen et Kars Tid. Begravelsen holdtes Lørdag Eftermiddag.

Pastor Bredejen var født i Solør, Norge, den 25. November 1850. Kåret 1852 kom han med sine Forældre her til Amerika og bosatte sig paa Spring Prairie, Wis. Han graduerede 1870 fra Luther College og 1873 fra Concordia Seminar og blev samme Aar Sognepræst hos Formand G. A. Preus paa Spring Prairie. Fra 1876 til 78 var han Lærer ved Luther College, Decorah. 1878 blev han Præst i Perry, Wis. og 1879 i Stoughton, Wis. Sogdommen nødte ham til at nedlægge Embedet i 1901. En Del Aar var han Bestyrer af Martin Luther Børnehjem og anlag saa Skole til Deerfield, Wis., hvor han arbejdede indtil han i Sommer midte Talens Brug. Pastor Bredejen har været aktiv i mange Hjemmaal. Han var Medlem af Sognets Salmesangskomite, som udarbejdede "Christian Hymns", i mange Aar Formand i Stoughton Academy Korporation og Børnehjems-Komiteen, tillige Medlem af Wisconsin Historical Society.

Som 10-12 Aars gammel Gik blev Bredejen forældreløs i Verden. Hans Mor var død nogle Aar forind. Efter Faderens Død stod han gradende i gamle Pastor Preus's Studerbarthelse i Spring Prairie Prestegård.

"Bl du gjerne paa paa Skole og blive Præst?"

"Ja!"

"Med Guds Hjælp skal du blive det. Hold dig til ham." John Fosmark blev hans Formyndet. Hos Nils Fosmark fik han Ojem. Da disse to Fadersmand med deres trofaste Døtre tog sig af ham som sin egen. G. F. Solberg, Udgiveren af "Emigranten" i Madison, Wis., blev voverksom paa den opvakte og begavede Gut og hjalp ham ogsaa adskillig til, at han kom igennem Luther College.

Paa Skolen var hans Hlid og Forhold munterværdigt; og de, som sad sammen med ham paa Skolebenken, fik ofte Anledning til at undvunde ham hans gode Hoved og ikke Husefæmelse. Han var en af dem, som hvem der sagdes: "Af ham har Luther College Kere".

Den Hlid, det Alvor og den Dygtighed, som præget hans Skolearbejde, satte ogsaa Stempel paa hans senere Virke.

Sin Prestegjæring forrettede han med Samvittighedsfuldhed. Hans

Prædikener og mange Taler var Helden vel gjenstemte, ligesom de fra Herrens Side stod over det almindelige, som leveres.

Pastor Bredejen var en lærd Mand. Der er saa, man kommer sammen med, af hvem man kan faa Oplysning, og det grundig Oplysning om næsten hvad som helst, som man kunde faa det af Pastor Bredejen. Hans Hjemstads til begge Hødermaal, det norske og det engelske, var maaske mere indgaaende end nogen andens blandt os.

Bredejens ihærdige Søsten med Hager hindrede ham dog ikke fra at interessere sig for andre Ting end sit Embede og sit Studium. Sin Døve passede han med stor Punktlighed og glædede sig over at se alt frodigt.

Omtagende var hans Helse bred nedbrudt. Han kom sig dog altid igjen. Denne Gang blev det Døden. Han vidste det for flere Maaneder siden og var færdig til at forlade alt. Det tungeste var ham, at han ikke længere kunde være til Hjælp for sin syge Døtre der i saa mange Aar tro lig stod ham bi i hans ofte vanskelige og lidomme Arbejde.

Med Pastor Bredejens Fortgang mistet Kirken en af sine bedste Mænd.

Fra Vort Virkefelt.

Tacoma, Wash.

Tredag Aften blev John Meyer Johnson fra Big Lake, Wash., og Inga Wagness fra Tacoma egtediet i Vor Frelvers Kirke paa So. 3 og 17 St. Morgen Kollstad var Brudegjæst og Olive Anderson var Brudevige. Brudgommen er født paa Irlandet, Norge, og Bruden paa Heigeland. De skal bosætte sig i Big Lake, Wash., hvor Mr. Johnson har boet i de sidste tre Aar. "Herald" ønsker de Rogifte Lykke og Velværelse.

Gudsdiensete med Aftergang paa Engelsk Søndag Kl. 10.30 Form. Gudsdiensete paa Norsk om Aftenen Kl. 8 i Vor Frelvers Lutherske Kirke, So. 3 og 17. St.

Gudsdiensete paa Tysk i Apsellet nær Northern Pacific Hospital Søndag Kl. 3 Efterm. paa Norsk.

Vor Frelvers Kvindeforening møder i Kirkens Forsamlingsaal Lørdag den 11. December Kl. 2 Efterm.

Ojala, Wash.

Gudsdiensete Søndag Formiddag Kl. 10.30.

End Tacoma.

Udbytjensete Søndags Aften kl. 7.30.

Salvo, Essl., Canada.

Hj Brev til „Herald“s Redaktør fra Salvo, Essl., Canada, ser vi, at en af „Pacific Herald“s mangeaarige Ven og Nittige Løser for ontrent et halvt Aar siden er afgaaet ved Døden, nemlig Aslak Nelson. Hans Enke, Mrs. Lida Nelson, sendte ind \$2.00 som Subscription for „Herald“. Hendes Mand havde holdt Bladet i over 20 Aar og hun vilde fortsætte med at holde det.

Herved bringer „Herald“ sin hjertelige Salven til Mrs. Wilson og takker for hendes Interesse for „Herald“.

Forland, Wash.

Mr. R. F. Leane og Pott. O. J. Ordal var her Mandag i Afsending af Røde i Akademiet Board of Trustees.

Skolen har nu 133 Elever.

Russikforsjet tæller nu 28 Medlemmer. Flere andre holder paa at indløse sig for senere at slutte sig til.

Gertrude Christensen fra Stanwood tilbragte et Par Dage hos Venner ved Akademiet.

Mrs. Nellie Frostad, Glan ved Akademiet havde Besøg af sin Søster Anna fra Camano Island.

Ungdomsforeningen havde et hyggelig Møde forrige Søndag Eftermiddag. Ontrent 200 var tilstede.

En af Skolens Venner, som spiste sammen med Eleverne til Middag et Par Uger siden, bemærkede, at han aldrig havde set Skoleungdom opføre sig saa pent ved Bordet som denne gjorde. Det glæder os meget at høre denne venlige Omtale og vi haaber at vore Elever altid vil vise sig den værdig.

Flere af Akademiet's Elever tilbragte Lørdagsaften blandt Slagt og Venner.

Mrs. Marie Olson og Mrs. Marion Aldem afsagde Venner ved Skolen et kort Besøg.

Mr. Thompson fra Des Moines, Iowa, deltog i Samtalen ved her forrige Uge.

Mary Salco, en af Akademiet's

Graduenter blev optaget til Wm. Strong forrige Uge.

Aftenen for Lørdagsaften indsamlede Akademiet's Elever \$31 til Barnshjemmet.

Tiltræds for det russede Seir Søndags Aften var dog en stor Flok unge og ældre tilstede forat høre de mange vakre Soger Smaajenterne ved Menigheds skolen havde forarbejdet. Det var en ren Overraskelse for mange af os at se, hvor langt de havde drevet det i dette Stykke. Men lige Ting gjør sig ikke selv. Værdierne Miss Gertrud og Mrs. Waldwin, har staaet bag det hele og fortjener Tak for den Opmuntring og Vejledning de har givet de Smaa. Russe Sang haaber vi ogsaa at Menigheds skolen's Gutter vil kunne opvise sin Kunst. Nu har de et pragtfuldt Lokale.

Hjemmelige Skikkelser. Et Samtalemøde om disse holdes Fredag den 5te December i Presbyteriansk Kirken paa Terry og Olive St., Seattle, Kl. 8, hvortil alle har Adgang.

Korporationsmøde.

Pacific Lutheran University Association holder om Gud vil sit aarlige Korporationsmøde den 10de December Kl. 10 Formiddag. Alle Medlemmer og andre, som er interesserede i Skolens Arbejde, bedes om at møde frem. Flere vigtige Soger vil komme op til Behandling.

M. J. Song, Pres.
D. E. Baalson, Pres.

Seattle (Ballard.)

Dina Toedt, en af vor Menigheds eksemplariske Unge, vandret doer et langt Sygeleie. Det er saa godt at ha en De' Unge, som man virkelig kan være paa og si til andre: Lev og dø som dem. Det kan vi saa trost si om Dina Toedt, som det kan stå om nogen. Hun var sit Hjems, sin Menigheds, sin Prests Glæde. Naar vi friske, jagde noget, som kunde lade paa Wiisdom med Guds Størelse, at hun skulde gaa bort saa ung, ja hun altid: „Na tal ikke saan.“ Hun vilde jo gjerne ha levet; men hun lytted sig villig under Faderens Bille. Gud velsigne Dina Toedts Minde for vor Ungdom og Menighed, for Hjem og Benskredt. Det har været tunge Slag for Toedts at miste to Døtre; men vi har jo lært at smage.

Og naar han end med tunge Slag, som er han dog min Fader.

Sølvbrølup fejredes Tirsdag af

Mr. og Mrs. J. Barnick, og da de hører til vore tre Medlemmer, som er med i et og alt — Gudstjenester, Menigheds møde, Søndags skole, Ungdomsforening, „Guild“ o. s. v. holdtes der Brøllupsfest for dem i Kirkens Kækk. Der var Sang og Gaver og Taler og Beværtning og Dagg. Gud signe de — forhaabentlig mange — Aar, som Barnickfamilien endnu faar at leve sammen. Mrs. Star kom til Bæn i den Afsending, og hendes mange Venner glædet sig ved Gjenkomsten af en kjær Ven.

Syng i vor Areds er der mange af os: Mrs. Strandrup ligger paa Seattle General Hospital, hvor hun maatte opereres efter et flent Fald paa Høretaget. Mrs. Kærvi ligger samvæds. Hendes Mand kunde man desværre ikke naa med Telegrammet, da hun var ute paa Tjæn.

— Mr. Louke har lagt meget tilslæng i det sidste. Mr. Rillen i Jæterboen har nu ligget i 4 Aar og vært blind i 3 Aar. Nu tar hun stærkt af. — Mrs. Danielsen har længe været svag men gjør dog sit Arbejde med en Vord's Taalmodighed. — Gamle Mrs. Strand er nok saa svag. — Mr. Pedersen, som nu bor i 2030 6de Gate, er ved det samme.

En Overraskelsesepisode har raaset blandt os i Sommer: Mrs. T. Olsen, Mrs. P. Berg, Mrs. Andrew Andersen, Mrs. Dr. W. L. Christensen, Mrs. P. Hansen, Mrs. D. Becke, Mrs. L. P. Thompson og maatte andre har hat sine Overraskelser i Sommer, desuden har Mr. og Mrs. A. S. Andersen fejret sit Sølvbrølup og Mr. og Mrs. J. Nelson sit Guldbryllup. Det sidste er jo en Sjældenhed. Mrs. Nelson er svag og blind, saa hun de allerarmeste samledes. Pott. Bergesen sa nogle Ord til de Gamle ved det vakker pyntede Bord. Gud signe de Gammes Livsaften. (Maaste nogen kan minde om andre, som har havt lignende Fester laar.)

Decembermøder: Engelsk Aften sang 7de, 21de og Juledag. Ellers Korfil. Høimessen er altid norsk. Viheltimerne maa forandres, da den anden Juleaften. Rørmere senere. Kvindforeningsmøde 13de og 17de. „Guild“ er indbudt til Mrs. Bergesen den 8de og har sit Måltid i Jusjell Hall den 12te. Ungdomsforeningen møder 4de og 18de. Ungdoms fest med Program og Beværtning førstkommande. Korot møder hver

Fredag. Sidst Fredag var Korot Mrs. Bergesens Gæst.

Hvem var det, som forleden gav Pott. Bergesen \$1.50 for Pacific Herald? Sedlen, hvorpaa det nedtegnedes, er forlagt. Underret ham!

Reisebrevene.

H. Astrup Larsens Reisebreve, som vi nu syder vore Løser er ualmindelig velkrevne og interessante. Nu har alle Løserne gjort sig Tid med at samle nye Abonnenter.

Denne Sang er det ogsaa Brev fra Mrs. Olive L. Christensen. Det er ikke mange Blade, som kan lade noget saa godt, lærerigt og interessant, som disse Breve. Missionær Persens Breve vil fortsættes i flere Uger.

Skittering.

Seattle, Wash., 24. Nov. 1913. — Jeg vil herved beklædigere at følgende Personer har sendt ind til mig følgende Beløb til Indtræds- og Pengar i Pensionskassen for Formand L. E. Foss.

Professor D. H. Ungestad, Decrah, \$5.00.
Mrs. Una Tesdall, Seattle, \$1.
Peter Gundersen, Mt. Vernon, Wash., \$20.

At fattige Enker, og unge Professore kan ofre Penge for denne Sag, synes jeg, skulde være meget tillokkende, til de mange velstaaende Menigheder, som Formand Foss har i saa lange Tider betjent.

Jeg har nu saet sammen \$58 indbragt min egen Subscription. Der fattes endnu \$142, saa alle og enhver kan traggeligen sende sine Gaver, jo før jo heller, og hvis vi skal være stand til at gjøre en Indsamling af denne Medlems-Certifikat, bør Indsendelsen jo straks. Jeg haaber at denne Uge vil bringe os mange Penge til nævnte Sag.

Ordbudst.

M. A. Toedt.

1922 No. 45th St., Seattle, Wash.

Sprog af Sirach.

En Arbejder, som drikker sig alene drunken, kan ikke blive rig, og hvo, som holder ringe Ting for Jule, skal efterhaanden falde.

Mit Barn, hører du synder, da gjør ikke mere saa, og bed udvælgelsen for de forrige. Hv fra Synd som fra en Slange; Hv kommer du til den, da skal den bide dig.

Professorens Hus.

(Forts. fra ferr. Nr.)

En bageelig Lampe med Forcelandskappe brændte klart oppe i det lille varme Koffinkammer. Rikke sad ganske rolig og ubekymret i sin Storstol og kiggede en Stund af Stodt Povir. Emma stod ved Siden af og fulgte med iværds Opmærksomhed alle Sagens Besægelser.

Den gamle Pige blev forunderlig rystet og bevæget, da hun hørte, hvad der var sket.

„Død! Al, ser man det, og saadan en sørgelig Død. — Søde Barn, jeg kan ikke slippe mere, nu slipper jeg galt, du maa vente til imorgen. Og hans Aone kommer nu her, og Børnene?“

„Kommer her Barn?“ spurgte Emma forigt, medens hendes Hænder kiggede pludselig opklarede. „Kommer her virkelig Barn? — Smaa Barn?“

Da en Time tid var forløbet brændte en uimærket Ild i Ingeborgs smukke lille Stue — selv saa hun altid i kaldt Bærelse. — og alt var parat til Gæsternes Modtagelse. Pigen — den lille ostebare Døtte, — adlød mine Ordre med en vis Lyden; jeg indgik hende aabenbart kun ringe Tillid, og hun lagde sine små, hvide Hænder, med en halv overlegen Rødsgerighed, der havde noget forvirrende med sig. Sammenlignet med Ingeborg maatte jeg ogsaa forekomme hende i høj Grad ubehjælpelig og søn.

Kun kunne vi snart vente dem, godt at De er færdig. Na, De har brugt Barmhjertigheden, det kan jeg lide. De er en liden betænksom Pige. — Ved De, hvad jeg har tænkt? at dersom hun ikke glemmer Dem, vilde vi ikke straks tale om Fortiden vel? Ja, hvorledes man hun nu vil forholde sig mod Moderen? Det er et daarligt Tegn, at hun ikke straks tog ind under hendes Tag. Hvor bliver de dog af? Det varer altså længe!“

Endelig, langt om længe, kom de. Professorens Hede selv og aabnede Bogstøben.

„Velkommen, min kjære Svigerinde, De burde straks være kommen til mig, det er min Ret.“

Hun bad hende Armen og førte hende ind med hærligt, hensynsfuldt Skov. Cecilie gik langsomt frem i sin kulførte Dragt, med Slør for Ansigtet. En smul 6 eller 7 Aars Gut holdt hende i Shawlet; han var bleg og saa forstuet ud. Der var en underlig Rødsel malet paa det lille alvorlige Ansigt. Hun standiede foran Portrettet og løstede sit Slør. O,

hvor forandret, og dog var det de kjære Træk, jeg kendte saa godt, altid skønne og ædle, om end prægede af Sorgen.

„Der hænger hans Billede! — De holder da af ham? De søger ogsaa over ham? Men den, der har holdt af ham, kan være mig noget. — Der var en Bevisenhed i hendes Blik, jeg ikke kan beskrive; man kan tænke paa Moderen, o, hvor hun lignede hende i dette Billede.“

Kun satte hun sig i den fremstodte Værestol, og faldt ligesom sammen; Drengen trokkede sig op til hende, men hun skænkede ham ingen Opmærksomhed.

„Alt tegnede saa godt. Vi var saa lykkelige, og saa — var det ikke frugtfuldt? O, De maa tilstå, det var frugtfuldt! — Og nu maa jeg leve for at saa alt ordentligt; og fortaar mig ikke det mindste derpaa, men hans Hænder maa reddes. Siden ville vi tale derom, og De maa vejlede mig; nu kan jeg ikke tænke, det løber rundt i mit Hoved. Skunde jeg blot græde, men ikke engang det. Vil De lufte Vinduerne op, jeg frykter i denne Stue.“

Professoren aabnede straks Vinduet, og hun hjulpede at komme lidt til sig selv, medens Søren søgede ind i Stuen, hvor den straks smeltede og faldt ned som klare Vanddråber. Ingeborg kom nu med en liden Ild, taars Barn ved Haanden, der just var vaagnet og saa sig nysgjerrig omkring med et Par klare, forunderlige Øine. Det var et undligt, rødfarvet Barn med store Smilehuller og

(Forts. Side 8.)

THE MUSICAL DEPARTMENT OF THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY.

The Pacific Lutheran Academy recognizes the great importance of music as a means of culture and refinement, and aims to furnish high-grade instruction at a very moderate price.

This department furnishes special courses in piano, singing, history of music and theory and harmony.

The course in piano includes:

1. Primary Grade.
2. Intermediate Grade.
3. Advanced Grade.
4. Teacher's Certificate Class and the Graduating Class.

This course is under the supervision of Miss Theodora Afsen, a graduate of the Chicago Conservatory of Music.

Miss Afsen has had eight years of experience as a teacher in schools and is especially qualified to teach advanced pupils.

The Band, Orchestra and Chorus will be conducted by T. M. Drotning. Mr. Drotning has had a wide experience both in professional and

amateur bands as well as choruses. It is safe to say that the school will produce exceptional musical organizations during the present year.

The plan is to render several programs and if possible complete the season by making a concert tour.

The class in singing will furnish material for the choruses.

Instruction in Band, Orchestra and Chorus work is FREE.

PIANO TUTORING—Single lessons \$1.50, 18 weeks (1 lesson per week) \$15.00.

PACIFIC DISTRICTS PRESTER.

Aasberg, O. H., Assessor for Parkland Barnshjem, Parkland Wash.

Dualson, H. E., Silvana, Wash.

Bergesen, B. E., 1727 W. 56th St., Seattle, Wash.

Hoens, Rev. Olof, 1555 11th Ave. E., Vancouver, B. C.

Strup, P., Cor. A & Pratt St., Eureka, Brevig, T. L., Teller, Alaska.

Brevik, G. L., Genesee, Ida., Route 2 Box 30.

Christensen, M. A., Stanwood, Wash.

Eger, Rev. O., 4026 Wallingford Ave., Seattle, Phone North 2821.

Fosmark, C. M., Coeur d'Alene, Idaho.

Foss, I. C., 1619 Franklin Ave., Seattle, Wash.

Greenberg, Past. O., 37 Colliwood St., San Francisco, Cal.

Hagoes, O., 4314 No. 19 St., Tacoma, Wash.

Harstad, H., Parkland Wash. Phone 7854-J-2.

Hellekson, O. C., 810 No. 2nd St., No. Yakima, Wash.

Hendrikson, Geo. O., 425 E. 10th St., Portland, Ore.

Hong, N. J., Prof., Parkland, Wash.

Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.

Lane, Geo. O., 1464 Iron St., Bellingham, Wash.

Mikkelsen, A., Prof., 706 N. Anderson St., Ellensburg, Wash.

Nests, Th. P., 417—29th St., Astoria, Oregon.

Norguard, C. H., 230 Lombard Ave., Everett, Wash.

Ordal, O. J., 912 So. 17th St., Tacoma, Wash. Tel. Main 4270.

Ottesen, Past. Otto, 714 29th St., Astoria, Oregon.

Pedersen, Rev. N., 1207 Stevenson Ave., Pasadena, Cal.

Preus, Past. H. A., So. 210 Chandler St., (in rear of church, E. 312 Third Ave.), Spokane, Wash.

Preus, O. J. H., 2619 Paloma Ave., Los Angeles, Cal.

Rasmussen, L., Burlington, Wash.

Sandmel, A., 1318 16th Ave., Spokane, Wash.

Stenarud, E. M., 2455 Howard St., San Francisco, Cal.

Skonhovd, M., Box 14, Lawrence, Wn.

Stub, H. A., 1215 Thomas St., Seattle, Wash.

Tjernagel, H. M., Santa Barbara, California.

Thorpe, R. O., Marshfield, Ore.

Xavier, J. U., Prof., Parkland, Wash.

Xavier, N. P., Parkland, Wash.

White, A. O., Silverton, Oregon.

Wenberg, Oscar, Bestyrer for Josephine Alderdamshjem, Stanwood, Wash.

Leknes, Andrew L., Kasserer for in dremmissionen i Pacific Distrikt, Stanwood, Wash.

Leque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdamshjem, 1915 Champion St., Bellingham, Wn.

The Stephen Home.

Naar Du kommer til Portland, Ore., tag ind paa The Stephen Home (det norske Hjem for unge Kvænder), billige Værelser for Rejsende, 291 1-2 Grand Ave., en Block fra Samthorne.

Luthersk Bokmission, Bergen, Norge, uddeler gratis Andagtsbøger, kristelige Fortællinger og Sangb. Ialt uddelt 1,500,000. Vær med og delta Arbejdet.

DO IT RIGHT

That is the only way, the best way to do anything

PRINTING UP-TO-DATE

Stationery, office supplies, anything in printing. Our prices are

reasonable too. Try us.

D. W. COOPER

Phone 127 Tacoma Theatre Bldg.

Wear

FASHION CRAFT CLOTHES

Fit, Workmanship and Materials Guaranteed

Tailors to Men and Women

FASHION CRAFT TAILOERS

H. O. Haugen, Pres.

708 Pacific Ave. Tacoma

KACHLEIN

GRADUATE OPTICIAN

906 C Street

Eyes Examined

23 Years in Tacoma

Main 7959

Ind. 3504

Dr. Torland

Uddannet ved Krænia Universitet

201-2-3-4 Bittel Bldg.

(N. W. Cor. 2nd & Pike)

SEATTLE

Kontortid: 10-12, 2-4, 7-8

Privat Telephone

Sunset East 6315

Det Norske Emigranthjem.

45 Whitehall St., New York.

Naar man kommer fra Vesten, mødes man gjerne af en hel Del "runners," som udgiver sig for Dampskibsliniens Agenter. Men Dampskibsliniens Agenter møder aldrig sine Passagerer ved Stationen her. Om man vil tage ind paa Hjemmet, bør man helst telefonere til os fra Stationen og vente der til vort Ombud kommer. Tel. 5351 Broad. Ellers tager man fra de fleste Stationer med Belt Line til Husets Dyr. Fra New York Central Depot tager man Subway til South Ferry. Fra Pennsylvania Depot 8th Ave. car til Døren.

Tacoma's eneste norske Klædeforretning anbefaler vort store Udvalg af skræddersyede

Herreklæder,
Overfrakker og
Regnfrakker

Bare tre Priser: \$15, \$20, \$25
Avlæg os et Besøg og se de gode Klæder vi sælger til denne Pris.

Drummers' Sample Suit House

L. A. Jetland, Bestyrer

1340 Pacific Ave. Tacoma

Ben Olsen Co.

Plumbing
and Heating

Main 292--A 292
1130 Commerce Street
Tacoma Wash.

Phone 6

CARL O. KITTILSEN

Successor to
Calhoun, Denny & Ewing
Real Estate, Insurance, Bonds
and Loans.

219 East Yakima Ave.
North Yakima, Wn.

Correspondence solicited in
English and Norwegian.

Phone Main 2233

**PETERSON
PHOTOGRAPHER**

Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
903 Tacoma Avenue

PARKLAND MEAT MARKET

H. Berger, Proprietor
Dealer in

Fresh, Salt and Smoked Meats
Live Stock of All Kinds
Bought and Sold

Phone Main 7843-R3

Etst dem som oberterer i Herald.

**SCANDINAVIAN AMERICAN
BANK**

of Tacoma
AGENTS OVER

TO MILLIONER DOLLARS
11th & Pacific

4 Procenta årlig Rente
ligger vi til Spareindskud to Gaange
om Aaret

Begynd nu med \$1.00 eller mere.
J. E. Chilberg, Pres.; W. H. Pringle,
V-Pres.; G. Lindberg, V-Pres.; E.
C. Johnson, Cashier; H. Berg, Ass't
Cashier; J. F. Visell, Ernest Lister,
Gen. G. Williamson, Directors.

**The Pacific Lutheran Academy
AND
Business College**

Høstterminen ved Akademiet begynder den 23de Septem-
ber. Skriv efter Skolens Katalog.

Located in one of Tacoma's most beautiful suburbs; Modern
Equipment; Steam Heat; Electric Light; Large Campus; Excellent
Opportunity for Outdoor Exercise; New Gymnasium

Offers thorough instruction, under efficient and experienced
teachers, in all Common, High School, Normal, and Commercial
Branches, and Music.

Prepares Thoroughly, and in the shortest time possible, for
College, for Business, for Teaching, for the Civil Service and for
Citizenship.

Eight Courses, suitable classes for all. Special classes for For-
eigners. No entrance examinations.

Expenses Low: Tuition, Room, Board and Washing for nine months
\$180.00, eighteen weeks \$95.00, nine weeks \$50.00.

Send for catalogue.

Address N. J. HONG, Principal
Parkland, Wn.

Norsk Begravelses Bureau

P. Oscar Storlie

Bedste Betjening til rimelige
Priser.

Embalmer og Damsassistent

Telefon: Main 1122 So. Tacoma

DRS. DOERRER & BLODGETT

DENTISTS

1156 Pacific Avenue Room 206

Tel. Main 4551

Tacoma Wash.

**Berglund Bros.
Kaffehus**

Bedste Sort Kaffe i Byen med Fla-
de, Sukker og Kager for

bare 5 Cents

1305 Commerce St. Tacoma

C. O. Lynn Co.

Skandinavisk Begravelsesbureau

910-912 Syd Tacoma Ave.

Tacoma, Wash.

Main 7745 A-4745

Lien's Pharmacy

Thundinavitt Apotek.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig

DRUGS, CHEMICALS,

TOILET ARTICLES,

Recepter udfyldes nøjagtig

M. 7214 1102 Tacoma Ave

Oplog fra Luther Publ. House.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klases
Linier

VISELL & EKBERG

1321 Pacific Str.

John Holleque W. R. Thomas

**PARKLAND MERCANTILE
COMPANY**

Gen'l Merchandise, Groceries,
Hardware, Hay, Grain, Feed
Main 7483-J3 Parkland, Wn.

S. T. LARSEN PHARMACY

17th and Tacoma Ave.
DRUGS, CHEMICALS AND
TOILET SUPPLIES

Prescriptions a specialty

We import our Cod Liver Oil direct
from Norway

Phone Main 504 Tacoma, Wn.

Phone Main 7220

CARL B. HALLS

Norsk Advokat

408 Lyon Building

Third & James Seattle, Wn.

St. Johns House.

Furnished Rooms, single and for
Housekeeping. Reasonable Prices.

T. K. SKOV, Propr.

1020 1-2 So. Tacoma Avenue

Phone Main 2565

Anthony M. Arntson

NORSK ADVOKAT

614-5-6 Fidelity Bldg.

Phone Main 6305

Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER

& C. JACOBSEN

NORSKE ADVOKATER

501-5 Lyon Bldg. Seattle

DR. J. L. RYNSING

Norsk Læge

French Block, 13th and Pacific Av.
Kontor Tiden—1 til 4 Efter. Om
Søndagene 10 til 12 Aftne

Mn. 7471 Res. Mn. 7866 J-1
Tacoma, Wash.

Dr. C. Quevli

Behandler Sygdomme i
Øren, Næse, Hals og Bryst.
Kontortid Kl. 1—5 e. m.
Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
Kl. 7—8 e. m.
Kontor: 1618 Realty Bldg.

DR. HYGLEN

Office 1201-5 Fidelity Bldg.
Hours—11 to 12 A. M., 2 to 4 P. M.
Evenings 7:30 to 8:30
Sundays 10 to 11 A. M.

Phone Main 400
Residence 324 No. 1 St. Main 600
House calls made preferably out-
side of office hours.

J. W. RAWLINGS, D. D. S.

H. D. RAWLINGS, D. D. S.

A. K. STEBBINS, D. D. S.

Tandlæger

507 Realty Bldg.

Telephone Main 5195

Tacoma, Wash.

Professorens Hus.

(Forts. fra Side 6.)

smaa Perlestrænder; Søretet frofede sig i utallige røddebrune Ringe om Panden og Næffen.

„Fader!“ raadte hun, „Fader“, og saa løb hun skud imøde og omfavnede jublende hans Ans.

„Det er ikke Fader!“ Broderen traf hende borti, næsten med Haardhed. „Fader kommer aldrig mere.“ hvædede han derpaa. „han blev kastet i Havet. Jeg skulde ikke saa Lov at se det, men jeg saa det alligevel!“

„Nu skal De gaa til No, min fædre Søster.“ sagde Professorens hjertelig. „Jener vil vi raadslaa og ordne; Hæren fremfor alt, siger ogsaa jeg — Ingeborg og Ida, saa hende i Seng.“

Vi ledte hende ind i Sovværelset og klædte hende af; hun gjorde ingen Modstand, men hun hjalp heller ikke til. Vi badede hendes Haande og redte hendes skjønne, mørkebrune Haar. Al, hvor der allerede var mange Søsttraade mellem det. Den lille Baldemar stod ganske stille og betragtede sin Moder usvævent; han lod sig ikke fornaa til at forlade hende og nyde noget. Jæde fra Daglekturen hørte vi det lille Barns Pludren og Vatter. Emmas jublende Glædesudbrud.

„Vil De ikke se den Lille, — hvurte nu Ingeborg.“

„Nei, De sørger jo for hende, ikke sandt? — nu vilde jeg gjerne være ene.“

„De maa endelig nyde lidt først, en Smule Vin og Vand i det mindste — her er det. Saa, De nøjter ikke at have Børnene hos Dem?“

„Jeg bliver!“ Guffen saa forunderlig bestemt ud.

„Hod ham saa sin Vilje, han er rigtig, ikke saa skrækkelig munter som Rose. O, tal nu ikke mere, spørg ikke; lad her blive ganske stille; lad mig blive ene!“

Vi klædte Baldemar af og lagde ham i Emmas Seng ved Moderens Side. Der la han med sine mørke, narvaagne Pline fastede paa hende, da vi forlod dem.

Lille Rose lod nok saa tryk og veltilmode paa Skinds Ans og drak Bril. Af og til vendte hun sig om og rakte ham med et lidet determineret: „Sige med,“ et Stakke dypet Toebal. Emma betragtede hende med beundrende Bliffe; hun var ude af sig selv af Glæde.

„Her har været tre Gange Bud efter Dem, Fruen Ida.“ sagde Professorens nu. „Hvor De ser angreben ud stakkels Lille. Og De skalde spille Rampus iaften! Nei, De maa ikke.“

Fru Karle var meget opbragt, at forjømme hende i den Grad, der var ingen Udskyldning.

„En løvet Person vilde aldeis have tilladt sig en saadan Opførsel!

Lufende Gange heller en Fremmed, som man har Ret over, en saadan halv Slagtning, der vil være uafhængig. Delelse er rigtig nok mit eget Barn, men jeg er ikke forpligtet til at taale alt, blot for at befri hende for en Gæne. Bliver det saadan ved, maa jeg give en Forandring.“

„Fru Marie har guldig Grund til et være vred; og beder Dem om Forladelse.“

„Naa — lad det nu ogsaa blive sidste Gang! — De faar ingen Afkæmning — jeg lod det naturligtvis bringe ud, da jeg var færdig. Her er Stammen. Vil De nu give, de er klædte. Men Deres Haand ryster jo, Ida, og De er ganske bleg. Himmel! De gaar da ikke hen og bliver syg. Det var det værste, der kunde hærde mig!“

Syvende Kapitel.

Da jeg stod op næste Morgen, skinnede Februarsoolen klar og straalende paa de hvide Trær og Marker. Rede fra Haven led der glade Børnekæmmer; Emma og lille Rose løb om Skapt i den midterste Gang, som Havemaanden netop havde klædt. O, hvor Emma var smykket og naragtig moderlig i sine Benægjeller. Nu traf hun Lærskedet lattert om den Lille; nu reiste hun hende op og blæste paa den stødte Haand; nu holdt hun et belærende Foredrag. Baldemar stod lænet til Væghuset og afbrøste med uigenomtænkelig Tilbageholdenhed hver Tilværelse; det sørgelig løstenede Udtryk saa endnu paa den stakkels Pande. Emma vinkede op til Rikke og viste hen paa de smaa Fremmede; derpaa udfædede hun til mig, og trippede saa videre, læmpede sine Skridt efter Roses.

Senere da jeg kom ind i Dagligstuen lod Cecilie i Professorens Værelse og stirrede mørk og taarøst hen for sig.

„Fruen Ida Steen,“ præsenterede Professorens. Jeg troer, at han ønskede at vække hendes Grindning, men det lykkedes ikke. Hun saa ligegyldig paa mig, som om de mange nye Ansigtstrækkede hende. Et Plebsif efter kom de Smaa færdige ind.

„Se, hvad vi fandt,“ raadte Emma, „Blomster, rigtige Blomster. De stod under Sneen, Fader, det er virkelig sandt. Den stakkels fremmede Dame skal have dem.“

Barnet kastede en Haandfuld Juleroser i Cecilies Skjød.

„Taf Taf!“ Hun løstede den i Veiret med sine smale, klare Ringer og saa paa dem, „de vilde have været smukke til en Brands, men ikke engang det, ikke engang hans Geas har jeg beholdt. Røst dem i Stranden, Barn, den glemmer mit Rit!“

„Blot jeg kunde samle mig,“ ved-

blev hun, uden at anse lille Rose, der stod tæt ved og saa paa hende med en underlig Blanding af Jægt og Hjærlighed. „det er saa nødvendigt. Vil De give Deres Søn denne Røgle? Han har lovet mig at efterse Dokumenterne i Kassen med Jernbaandene. Enhver Linie af min Uglæselles Haand, enhver Ting, der har tilhørt ham, er mig saa hellig og tør han berøres med Hærfægt, men den vil han ogsaa ofre, jeg haaber det. — De rede Pønge kunde vist ikke straks betale alt. Der var nye Overenskomster og nye Berier. O, jeg forstaaar det ikke; han var alt for mig, jeg er som et Barn. Idag er det 14 Dage siden, og jeg lever endnu og skal vedblive at leve saaledes. Gud ved hvor længe. Det er nødvendigt for hans Værns og hans Mindes Skyld.“

Hun sank atter hen i sin haabløse Ne; Smædet var støttet paa Haanden og Bliffet saa tomt ud i Luften.

Det var næsten uudholdelig den Dag at høre paa Fru Karles smaa fjedfommelige Bemærkninger; jeg blev ganske underlig af det.

„De læser uden Udtryk, Ida,“ sagde hun, „og sidder som om De lattede; man skalde tro, at Deres Sjæl var langt herfra. De maa da virkelig samle Dem.“

Hun havde Grund til at sige, jeg sølte det og forsøgte at samle mig saa godt, jeg formaaede, men Tæuferne var dog hele Tiden hos Cecilie i Stuen ved Siden, eller i hendes Moders ensomme Hus.

„Tante Marie er her,“ sagde Ingeborg, da jeg kom ind til dem om Eftermiddagen. Cecilie og hun er nu ene. Tante fortalte saa meget om Onkel Baldemar; hun havde gjemt flere saulle Træl fra hans tidlige Ungdom i sit Hjerte, og dem kommer hun nu frem med; det er et sandt Stakkammer. Tante, Maries Hjerte. Fru lille Dreng har hun ogsaa vundet og beroliget. Na, Gud ske Vaa, der kommer Harald. Du sluder maasse, det er rigtig at blive saa glad, men jeg tænker, han kan raade og trøste os alle lidt, der er saadan en stille Kraft i ham, ikke sandt?“

Hun havde Ret. Det blotte Syn af hans rolige, forstandige, deltagende Ansigt havde noget velgørende.

„Angefangsten er desværre afmættelig ligegyldig en Sogdom, der sidder paa den Maade i Hjertet,“ joarede hun paa vort Spørgsmaal til Cecilies Befindende, men for Barnet maa der være noget. Maasse var det bedst. — dog nei, vi vil se Tiden an til i Morgen.“ Han maa imidlertid straks heng og have kaldt Vand paa Sovedet og Surdeig under Fødderne.“

Cecilie lod os gøre med ham, hvad vi vilde. „Et han saa,“ spurte hun

dog. „stakkels lille Baldemar, er han saa?“ Og saa sank hun atter i Drømme. Af og til saa hun efter Tante Marie og sagde: „De gaar da ikke fra mig; jeg vilde saa gjerne høre noget mere om ham.“ Og Baldemar vendte ogsaa sit lille feberbede Ansigt mod hende og bad: „Na, gaa ikke, jeg bliver hange naar du gaar.“

Kandidaten lod i Faderens Bærelse med den jernbeslagne Nytte foran sig, aldeis fordybet i Papirer.

„Dette ser just ikke glædeligt ud,“ sagde han. „Jeg maa vist gøre en Rejse til England. — Jeg forstaaar ikke, hvad det skal blive til.“

Næste Morgen gikse tidlig som Ingeborg reiseklædt ind til mig.

„Jeg skal bringe Emma og den lille Rose bort herfra,“ sagde hun, „til en Slagtning vi har i det sødlige Sjælland. Harald har forlangt det; stakkels lille Baldemar er forlig. Nu vil jeg spørge dig, min egen Ida, om du kan, og om du vil gaa i mit Sted idag. Jeg kommer tilbage i Aften.“

Hun gav mig sine Nøgler og en hel Del Forfrister og Andagter. Jeg klædte mig hurtigt paa, og gik hen ind til Fru Marie, der laa og smilende nok saa foræstet efter en god Morgenlut.

„De følger mig en Fridag, Fru Marie, lad jeg tage den Dag? De maa endelig ikke sige nei.“

Da jeg med Rød og Røppe havde erholdt Tilladelsen, skæbte jeg mig straks ind til Professorens. Han mødte mig i Gangen med Themastiften. Jeg kom affurat tidnok.

„Godmorgen, Barn,“ sagde Professorens venligt. Idet han trådte ind, „ah, De hører Dem ad med Tiden ganske som min Datter; herit Søget lidt for fuldt af The, saa rølte det halve af, som kammere paa igjen, som det dog bliver mere end det, der først var for meget. Væge kolndelig Skonomi. Hvoraf ved De, at Skind nei op spiser fem Stykker Smørbrød?“

„Ingeborg har instrueret mig, Professorens skal han have et Stakke og en Toebal.“

Medens jeg smurte og satte tilrette som Kandidaten ind.

„De her,“ sagde han og betragtede mig saa underligt; hvad var det dog for en træffende Hælle af Forlegenhed, der pludselig kom over os begge? Hvor kunde den komme i dette alvorlige Plebsif?

Det varede ikke længe før Tante Marie indfandt sig. Det var en sand Vederførsel at se den lille Fred i hendes milde Ansigt, den rolige Ugevægt i hendes Bæsen. Hun stod Himmelens nærmere og saa Livet fra et højere Standpunkt, end vi andre; derfor var hun saadan et træffeligt Menneske.